

[Brorsen.]

forøge Spliden blandt dem, der burde holde sammen. Fornuftige, velovervejede Synspunkter inden for et hvilket som helst Erhverv vinder efterhaanden før eller senere Anerkendelse i et Samfund, men ved yderliggaaende og rent urimelige Krav skader man den Sag, man vil gavne. Hvad enten vi faar en ny Grundlov eller ej, vil jeg haabe, at Arbejdet herinde i nogen Maade vil lykkes og lykkes noget bedre end hidtil. Vi ligger med alt for mange uløste Problemer, og vi maa efter min Opfattelse arbejde efter mere rationelle Principper, ikke kaste Millioner i Grams og saa tro, at Sagen dermed er klaret. Store Dele af vort Erhvervsliv arbejder jo fremdeles under vanskelige Forhold. At rette paa dette, saa vidt det er muligt, hører til de største Opgaver. Inden for 21 Mands Udvalget, det saakaldte fordomsfri Udvalg, har Arbejdet ikke givet Resultater. Man blot taler med Hensyn til det militær-politiske om en mere ligelig Fordeling af Mandskab til Hæren Aaret rundt, men der sker ikke noget. Hvis man nu i Tide ved en større Udskrivning af Mandskab havde haft en mere ligelig Fordeling Aaret rundt, er det et Spørgsmaal, om den ekstraordinære Indkaldelse ikke kunde have været sparet. Værnepligten rammer jo mere ulige, naar de forholdsvis faa, der har faaet Uddannelse, nu skal gøre ekstra Tjeneste, medens deres jævnaldrende med det samme fysiske Udstyr fuldstændig gaar fri.

Samtidig med at vi har behandlet disse større og mindre Spørgsmaal, som nu kort er omtalt, inden for vore egne Døre, har vi naturligvis ikke mindst i de senere Tider vendt Blikket udad, og naar vi har set ud i den store Verden, har vi jo svævet mellem Haab og Frygt. Intetsteds er Ønsket og Haabet om en fredelig Løsning af Problemerne i den store Verden inderligere end her i vort lille Land. Hvad Forholdene udadtil i det hele angaar, maa der være Sammenhold inden for Nationen. Selvfølgelig er den danske Offentlighed i disse Dage meget optaget af den Henvendelse, der er rettet til de nordiske Stater fra tysk Side, og jeg er overbevist om, at man overalt med betydelig Spænding har læst det officielle Referat af Udenrigsministermødet i Stockholm og Bladenes Kommentarer i de allersidste Dage. Jeg tror, det vil være rigtigt paa det nuværende Trin af Forhandlingerne, som jo endnu ikke er afsluttet, at afvente, hvad der nu i den allernærmeste Tid vil ske. I dette Communiqué er der jo Enighed mellem de fire Magter, og det fremgaar af Uda-

læelserne, at man paa ny fremholder, at man fra de nordiske Magters Side vil holde sig uden for alle Magtkonstellationer, baade de nuværende og de, der eventuelt maatte komme, og paa ny er det blevet kraftigt udtalt fra samtlige de nordiske Lande, at man ønsker at leve i Fred med hele Verden. Jeg mener, at det, der her er Tale om, er det, man kan kalde den nordiske Linie, og der er Enighed mellem de fire Lande om det, jeg her har nævnt. Men selvfølgelig kan der opstaa konkrete Spørgsmaal for det enkelte Land, som ikke i samme Grad interesserer de andre nordiske Lande, og der kan man henvise til, hvad der er sket med Hensyn til Aalandsøerne, hvor kun to af de nordiske Lande har samvirket, nemlig Finland og Sverige, og Forholdet er jo ogsaa det, at Finland alene har afsluttet en Traktat med den store Magt Rusland, som har Grænse tilfælles med Finland. Jeg mener altsaa, at paa det nuværende Tidspunkt vil det ikke være rigtigt, at vi kommer ind i en vidtløftig Forhandling om et Spørgsmaal, der nu om et Par Timer paa ny skal drøftes i det udenrigspolitiske Nævn. Jeg finder i alt Fald ingen Anledning til at sige mere om den Ting, end jeg har gjort. I det hele taget er Forholdet altsaa det, at med Hensyn til vor Udenrigspolitik er Samarbejde og Fred mellem Landene vort inderlige Haab og Ønske, og om det tror jeg, at vi alle sammen er enige.

Christmas Møller: Det vil vistnok ikke kunne være anderledes for de allerfleste af os, end at den Debat, der skal føres her ved Tillægsbevillingslovforslagets tredie Behandling, meget nemt vil antage Karakteren af en akademisk Diskussion mellem os, fordi Stillingen ganske enkelt og ligetil er den, at der er to Spørgsmaal, som optager vore Sind, og som vi af forskellige Grunde ikke i særlig Grad vil beskæftige os med her i Dag. Det ene Spørgsmaal er, hvorledes Folkeafstemningens Resultat vil blive. Det optager alle Sind stærkt, og jeg har næsten Indtryk af, at det optager Partiet Venstre mest, for det er, om jeg saa maa sige, den sidste lille Chance, der er tilbage efter halvandet Aars Forløb. At dansk Politik i den halve Snes Dage, der er tilbage til Folkeafstemningen den 23. Maj, naturligvis vil være stærkt optaget heraf, og at det ogsaa i nogen Maade vil faa Indflydelse paa, hvorledes den kommende Politik bliver her i Landet, er utvivlsomt, men jeg tror, at vi alle har lært een Ting af Valgresultatet den 3. April, nemlig at man skal ikke spaa om, hvorledes det vil gaa ved et Valg. Man